

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 92

гр. Пловдив, 27.01.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цветан Ил. Цветков

Членове: Петко Ив. Минев
Веселина Т. Семкова

като разгледа докладваното от Веселина Т. Семкова Въззивно частно наказателно дело № 20225300600068 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.243, ал.8 НПК и същото е образувано по жалба на пострадалите А.А. и А.А. против Определение №782/16.12.2021 г. по ЧНД №5509/2021 г. по описа на Районен съд-Пловдив, XXVI н.с., с което е потвърдено Постановление на РП-Пловдив от 29.07.2021 г. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство №328/2020 г. по описа на ОСлО гр. Пловдив, водено за престъпление по чл. 286, ал. 1 НК. Претендира се неговата отмяна и връщане на делото на прокуратурата със задължителни указания относно прилагането на закона.

Пловдивският окръжен съд, след като се запозна със събраните по делото доказателства, анализирайки същите поотделно и в тяхната съвкупност, както и в контекста на изложените в жалбата оплаквания, прие за установено следното:

Наказателното производство е било образувано за престъпление по чл.286, ал.1 НК, извършено през месец декември 2018 г. в гр. Пловдив, а именно набеждаване на А.Х.А. и А.И.А. в престъпление пред надлежен орган на властта - Районна прокуратура гр. Пловдив, като деецът е знаел, че са невинни. В хода на разследването не е привлечено обвиняемо лице.

При постановяване на обжалваното определение първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка, изложена и в прекратителното постановление:

На 30.10.2018 г. свид.М.П. подал жалба до Специализираната прокуратура с изложени твърдения за множество престъпления (измами и изнудвания), осъществени спрямо него от свидетелите А.А. и А.А., за което била образувана пр. пр. №1750/2018 г. по описа на Специализираната прокуратура и била назначена проверка по реда на чл. 145, ал. 1, т. 3 ЗСВ. В хода на същата, на 04.12.2018 г. в гр. Пловдив свид. П. дал обяснения пред полицейски орган, в които потвърдил посоченото в жалбата и изложил допълнителни подробности в тази насока, като впоследствие преписката била препратена по компетентност до РП- Пловдив. С Постановление на наблюдаващия прокурор било отказано да се образува досъдебно производство поради липса на достатъчно данни за извършено престъпление. Този прокурорски акт преминал през инстанционния контрол от прокурори при ОП-Пловдив, АП-Пловдив и ВКП, като впоследствие бил потвърден. В мотивите на постановлението за отказ да се образува досъдебно производство, издадено от наблюдаващия прокурор при РП-Пловдив, се посочва, че относно една част от посочените в жалбата на свид. П. деяния вече има друго произнасяне, а именно - постановление за отказ да се образува досъдебно производство на РП-Пловдив от 26.11.2014 г., което е било издадено във връзка с друга, по-ранна жалба на свид.П.. Междувременно свидетелите А.А. и А.А., считайки, че с действията си М.П. умишлено ги е набедил в осъществяването на престъпления, които те в действителност не били извършили, решили да се обърнат към компетентните органи. Така по техни жалби били заведени две прокурорски преписки, а именно пр. пр. №30618/2019 г. по описа на Софийска районна прокуратура и пр. пр. 7089/2020 г. по описа на Районна прокуратура - Пловдив. Първата била образувана предвид събирането на данни за евентуално извършено престъпление по чл.286, ал. 1 НК във връзка с подадената от П. жалба до Специализираната прокуратура от 30.10.2018 г., а втората - предвид събирането на данни за евентуално извършеното престъпление по чл.286, ал.1 НК при даването на обяснения от страна на П. пред служител на МВР на 04.12.2018 г. Впоследствие пр. пр. №30618/2019 г. по описа на Софийска районна прокуратура била прекратена с постановление за отказ да се образува досъдебно производство поради липса на извършено престъпление, който акт бил потвърден от прокурор при СГП по реда на инстанционния контрол.

В хода на разследването по образуваното в РП-Пловдив досъдебно

производство държавният обвинител е счел, че извършеното деяние не съставлява престъпление, доколкото от събраната по делото доказателствена маса не може да се направи несъмнен извод за наличие на съставомерно било от обективна, било от субективна страна деяние. Ето защо е прекратил наказателното производство по воденото досъдебно производство.

Във връзка с така изложената фактология, първоинстанционният съд е счел за обоснована констатацията на прокурора относно липса на извършено престъпление от общ характер. Прекратителното постановление е прието за законосъобразно, обосновано и хармониращо със законовите изисквания и съответно потвърдено.

Недоволни от съдебния акт са останали двамата пострадали А.А. и А.А., депозирали жалба срещу същия в законоустановения срок. В този смисъл последната е допустима, но разгледана по същество – неоснователна поради следните съображения:

Както бе вече отбелязано, видно от прокурорския акт и материалите по разследването, образуваната преписка пред РП-Пловдив, във връзка с която е било иницирано и досъдебно производство №328/2020 г. по описа на ОСЛО при ОП гр.Пловдив, касае посегателство по чл.286, ал.1 НК във връзка с дадените от М.П. обяснения пред служител на МВР на 04.12.2018г. В този смисъл не е предмет на разследване жалбата до РП-Пловдив от дата 28.12.2018 г., приложена на л.41 от ДПво, обширно коментирана откъм съдържание от първостепенния съд. Касателно същата липсва изразено становище от представителя на държавното обвинение в постановения от него акт, поради което неправилно долустоящият съд е разширил реализирания от самия него инстанционен контрол. Ето защо несъстоятелна се явява и претенцията на жалбоподателите на такъв анализ да бъдат подлагани множеството жалби на М.П. и постановените във връзка с тях прокурорски актове.

Очевидно, във връзка с жалбата от дата 30.10.2018 г. до Специализираната прокуратура, от М.П. са били снети обяснения от полицейски орган при МВР Е.Г. /л.256 и сл. ДПво/. В същите изключително подробно той е изложил своите възприятия относно настъпилите след смъртта на родителите му през 2013 г. събития с оставеното му в наследство недвижимо имущество, отношенията му с настоящите жалбоподатели и трети лица във връзка с прехвърляне на същото. Детайлно са възпроизведени

редица факти и обстоятелства, предхождащи реализираните имуществени разпореждания, все свързани със сочено от страна на П. заблуждаване и подвеждане от А. и А.А.И, преследването му от тях, за да продаде имотите си, изнудването му в тази насока, използване на физическа сила за сломяване на съпротивата му, отправяне на закани, осъществяване на психически и физически тормоз, за да им продаде имотите си.

Несъмнено престъпният състав по чл.286, ал.1 НК поставя на първо място изискването действията по набеждаването да са реализирани пред надлежен орган на власт, а такъв се явява оправомощеният да възбуди и осъществи наказателно преследване срещу набеденото лице. При наличието на законен повод и достатъчно данни за извършено престъпление, досъдебното производство се образува единствено от прокурора по силата на нормата на чл.212, ал.1 НПК. В хипотезата обаче на чл.212, ал.2 НПК, както и при особените правила на бързото и незабавното производство, то се счита за образувано с протокола за първото действие по разследването, което на практика се извършва от разследващия орган при липса на пречка да се осъществи и от прокурора. Очевидно това са надлежните според процесуалния закон органи на власт, до които съобщението за набеждаване е необходимо да бъде отправено. Отговор на въпроса кои са разследващите органи се съдържа в разпоредбата на чл.52 НПК, като видното ал.1, т.3, в тази категория са включени и полицейските органи на МВР. Същите, съгласно чл. 194, ал. 4 НПК, могат да извършват действия по чл. 212, ал. 2 НПК, както и действия по разследването, възложени им от прокурор, следовател или разследващ полицай. При това положение непрецизен се явява доводът на първоинстанционния съд, че полицейският орган, пред когото М.П. е депозирал обяснения на 04.12.2018 г., не е надлежен орган на власт. След като същият е компетентен да състави протокол за първото действие по разследването и въз основа на последния да се счита образувано досъдебното производство, то той несъмнено се явява надлежен орган на власт по смисъла на чл.286, ал.1 НК.

В хода на разследването във връзка с образуваното досъдебно производство за престъпление по чл.286, ал.1 НК са събрани значителен по брой и обем гласни доказателствени средства, като подкрепящи изложеното от П. в дадените от него обяснения от дата 04.12.2018 г. са както неговите

показания, така и тези на свид.Д.А.. Първият с изключителна конкретика пресъздава случилото се след смъртта на родителите му през 2013 г. във връзка с притежаваното от него имущество и поведението на А. и А.А.И касателно придобиването му от самите тях. Част от тези му показания хармонират с инкорпорираните по делото писмени доказателства, установяващи действително реализирани продажби на недвижими имоти от страна на М.П. в полза на посочените поименно от него при обясненията му физически и юридически лица, които продажби впоследствие е поискал да бъдат обявени за нищожни от компетентния съд. От своя страна свид.А. съобщава за споделяне от страна на П., че е заплашван и бит във връзка с имотите, които прехвърлил, реализиран спрямо него бил натиск да подписва документи в тази насока, липсващата вече къща на родителите му, вземането на П. в лек автомобил от някой от близнаците от Хисаря. Приятелските отношения между цитирания свидетел и П. не дават основания показанията на първия да не бъдат кредитирани, доколкото макар и при липса на достатъчно конкретика относно цитираните факти, то въпросните показания като цяло хармонират със заявеното от М.П. и с указаните писмени доказателства.

В противовес на горните свидетелски показания, както правилно е изтъкнал и прокурорът, и първостепенният съд, са тези на останалите разпитани свидетели, сочещи за изцяло правомерно поведение на жалбоподателите спрямо П.. Ето защо неоснователно се пледира в жалбата за липса на такъв анализ. От същите обаче се извлича и ценната информация относно протеклите във времето отношения между жалбоподателите и П.. Оказва се, че още през 2014 г. последният е започнал да се оплаква от тях пред органите на реда заради приложена спрямо него сила и заплаха с оглед сключване на неизгодни сделки, сигнализирайки е медиите в лицето на Трафик Нюз и в тази им част въпросните показания, дадени от самите жалбоподатели, хармонират с изхождащите от П.. Същевременно от материалите по разследването се установява, че въз основа на депозирани именно от страна на М.П. иски молби в периода 2017 г. - 2020 г. пред Окръжен съд – Пловдив, в последния са били образувани редица граждански дела с предмет прогласяване нищожността на сключени договори за покупко-продажба на недвижими имоти с продавач М.П. и описаните от него лица в дадените пред полицейския орган обяснения, на които бил прехвърлил наследствените си

имоти. Действително резултатът от въпросните искиви производства при първоинстанционното им разглеждане се оказва отрицателен за ищеца, но прави впечатление, че в почти всички от исковите молби П. е довел до знанието на съда по-голямата част от фактите, изложени от самия него в обясненията от дата 04.12.2018 г. пред полицейския орган Е.Г..

Несъмнено държавният обвинител в своя акт съвсем пестеливо е изложил приетата за установена фактология, доколкото не е коментирал съдържащите се в дадените от П. обяснения инкриминирани действия по набеждаване на жалбоподателите в извършване на престъпление, което обаче не опорочава същия. Безспорно в цитираните обяснения П. е съобщил за реализирано спрямо него подвеждане от страна на А. и А.А.И, изнудване във връзка с прехвърляне на наследствените му имоти, използване на физическа сила за сломяване на съпротивата му, отправяне на закани, осъществяване на психически и физически тормоз, за да им продаде имотите си. От съдържанието им се установява, че същите инкорпорират редица елементи от престъпните състави на „измамата“ и „изнудването“. Обективната съставомерност на набеждаването обаче изисква съдържащата се в обясненията информация да не отговаря на обективната действителност било като изобщо липсва извършено престъпление, било когато такова е било извършено, но друг е неговият автор. В контекста на изложеното, твърденията трябва да са лъжливи, защото съдържат неверни факти и обстоятелства. Събраната понастоящем доказателствена маса не дава категоричен отговор на въпроса касателно истинността на твърденията на П., но същевременно законосъобразна е преценката, че липсват процесуални способности за преодоляване на констатираното доказателствено противоречие, доколкото в пълнота са реализирани необходимите действия по разследването, което обосновава несъстоятелност на изтъкнатото в тази насока възражение в жалбата. Постановеният отказ за образуване на досъдебно производство и прекратяване на прокурорската преписка във връзка със заведените от П. жалби съвсем коректно не е отчетен от долустепенния съд като основание да се възприеме становището за неистинност на съобщеното от П., защото основание за отказа е констатацията за липса на достатъчно данни за образуване на досъдебно производство, което означава, че от наличните такива държавният обвинител е приел, че не може да се направи основателно предположение, че е извършено престъпление. Тази преценка се основава

единствено на кумулираните до съответния процесуален момент предварителни данни, без те да са източници на доказателствени факти, каквито са само доказателствените средства. В този смисъл постановеният отказ не е идентичен на извода, че твърдяното от П. в жалбите му престъпление не е извършено, а само този извод би бил основание за прекратяване на вече образуваното досъдебно производство, както правилно е изтъкнал първостепенният съд.

Инкорпорираните по делото доказателствени източници обосновават категоричния извод, че М.П. е сигнализирал многократно компетентните наказателни органи, подавайки жалби, в които е изложил своите възприятия относно поведението на жалбоподателите и други свързани с тях лица във връзка с наследствените му имоти. Упражнявал е надлежно и своевременно правото си на жалба срещу постановените прокурорски актове с оглед реализиране на цялостен институционален контрол спрямо същите. Както правилно е отбелязал и първостепенният съд, поискал е и от компетентния съд да обяви за нищожни договорите във връзка с извършените във времето прехвърляния на въпросните имоти, като и в изготвените иски молби също е описвал реализираните спрямо него от страна на жалбоподателите действия. С изключителна конкретика това е изложил както в коментираните обяснения от 04.12.2018 г., така и в последващия си разпит пред разследващия. Всичко това налага извод, че изложените в обясненията обстоятелства са „субективната истина“ за П., която се оказва, че той последователно отстоява във всички подадени жалби, в тези срещу отказите да бъде образувано досъдебно производство, в исковите му молби по гражданските дела, както и в споделеното пред свид.А.. Ето защо и поведението му не може да се квалифицира като умишлено с цел убеждаване на А.А. и А.А., защото у него не е съществувало и най-малкото съмнение, че описанието на фактите отразява неистина. В този смисъл безспорна се явява констатацията за липса на субективна съставомерност на престъплението по чл.286, ал.1 НК. Добросъвестността му е очевидна, след като е съобщил на надлежните органи на властта достоверна според собствените му възприятия информация за определени факти. В противен случай всяко обръщение на гражданите към властта за установяване на някои обстоятелства, които те считат за престъпни, би било престъпление, ако тези обстоятелства се окажат неистински, както законосъобразно контролираната инстанция е отчела.

Гореизложеното обуславя и несъмнен извод, че напълно прецизно долустепенният съд е приел за правилен извода на прокурора за несъставомерност на процесното деяние. То не само не осъществява престъпно такова с правна квалификация по чл.286, ал.1 НК, но и друго, което да се преследва по общия ред. Ето защо вярна се явява констатацията за правилност на изводите в прекратителното постановление, поради което неоснователни се явяват оплакванията в жалбата относно незаконосъобразност на атакувания съдебен акт и същият следва да бъде потвърден. Мотивиран от горното и на осн. чл.243, ал.8 НПК Пловдивският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение №782/16.12.2021 г. по ЧНД №5509/2021 г. по описа на Районен съд-Пловдив, XXVI н.с.

Определението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____